

ВІДБУДОВА УКРАЇНИ: ВІД МАЛОГО ДО ВЕЛИКОГО

У Варшаві відбулася п'ята міжнародна виставка-конференція ReBuild Ukraine: Construction & Energy 2025. Захід є головною європейською платформою для координації та просування проєктів відновлення з акцентом на інфраструктуру, промисловість, енергетику та житловий сектор.

Цьогорічна подія об'єднала понад 6 000 учасників із 33 країн. Також до заходу приєдналися 160 українських громад, які презентували інвестиційні та відновлювальні проєкти. Серед них – делегація Боярської міської територіальної громади на чолі з Боярським міським головою Олександром Зарубіним.

партнерів ЄС.

Перша виставка-конференція Rebuild Ukraine, яка відбулась у лютому 2023 року, перевершила всі очікування та запити основних зацікавлених сторін – міжнародних виробників, громад та партнерів з усього світу.

Основною метою заходу є залучення міжнародного фінансування для відновлення українських громад, сприяння підприємствам енергетичної галузі України у реалізації відновлення об'єктів критичної інфраструктури, які постраждали внаслідок військової агресії, а також залучення інвестицій у міста та регіони України, які сьогодні підтримують мільйони переміщених сімей та мають привабливі інвестиційні можливості.

Rebuild Ukraine – це один із головних майданчиків, де громади України можуть знайти партнерів і представити свої проєкти.

структури України, Міністерства економічного розвитку і технологій Республіки Польща, Американської торгово-промислової палати в Україні та профільних міністерств країн-

Продовження на ст. 3

ЄВРОПА – ДЛЯ УКРАЇНИ

Цей захід відбувся під патронатом Міністерства енергетики України та за підтримки Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України, Державного агентства відновлення та розвитку інфра-

ЦІНА СВОБОДИ ТА ГІДНОСТІ

До Дня Гідності та Свободи 21 листопада в Княжичах відкрили Алею Героїв. Ідея встановлення меморіальних стендів з інформацією про полеглих Героїв – жителів Княжич та Жорнівки – належить членам родин загиблих захисників.

Алею Героїв облаштували в центрі села біля братської могили воїнів Другої світової війни. Тепер у Княжичах є місце, де можна вшанувати подвиг та вклонитися пам'яті сучасних захисників нашої країни.

Імена та портрети воїнів свідчать про високу ціну нашої Гідності та Свободи:

• ЛЕОНІД ВІКТОРОВИЧ НАУМЕНКО, сержант-кулеметник 425 окремого штурмового полку «Скала»;

• АНАТОЛІЙ ВАЛЕНТИНОВИЧ ЩЕРБАК, солдат-гранатометник 80-ї десантно-штурмової бригади;

• АНДРІЙ СЕРГІЙОВИЧ КОЗЛЕНКО, головний сержант Національної Гвардії України;

• НАЗАР АНАТОЛІЙОВИЧ МАЛЬОВАНІЙ, старший стрілець 5-ї окремої штурмової Київської бригади;

• КОСТЯНТИН ВІКТОРОВИЧ МУЗИЧЕНКО, старший солдат 5-ї Президентської бригади оперативного призначення імені гетьмана Петра Дорошенка;

• АНДРІЙ СЕРГІЙОВИЧ ЮДІН, стрілець-зенітник 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжців;

• ВІТАЛІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ ВАСІЛЬЦОВ, Герой Небесної Сотні;

• МИКИТА ВІТАЛІЙОВИЧ САВІНСЬКИЙ (ЛІС), лейтенант, командир зенітно-ракетного взводу 56-ї окремої Маріупольської мотопіхотної бригади.

СКВЕР НА МІСЦІ СМІТНИКА ЗУСИЛЛЯМИ ЖИТЕЛІВ

У новому сквері 30 жовтня біля будинку по вул. Соборності, 53 посадили ялинку. Здавалося б, звичайна рядова подія. Але за цим фактом стоїть величезна робота активістів, завдяки якій на карті міста з'явилася ще одна зелена зона, що має статус скверу.

Досить великий пустир, зарослий чагарниками і розташований позаду багатоповерхівки ОСББ «Корчагінець», був відомий боярчанам як місце стихійного сміттєзвалища. Впродовж тривалого часу жителі і комунальники безрезультатно з цим боролися. Але два роки тому ситуація почала кардинально змінюватися.

Як розповіла представниця ініціативної групи жителів з приватного сектора Юлія Королюк, на території, прилеглій до будинку, відбувся демонтаж самовільно встановлених гаражів. Мешканці багатоповерхівки мали намір перенести їх на місце колишнього смітника, де жителі приватного сектора вирішили

створити сквер і вже провели очищення території від сміття та чагарників.

«Ми об'єдналися, щоб прибрати територію колишнього смітника, – розповідає Юлія Королюк. – Хоча смітник було демонтовано,

несвідомі люди продовжували зносити туди своє сміття. Тож ми провели прибирання, посадили куші і дерева. І це спрацювало. Успіх нас неабияк надихнув і замотивував. Ми почали мріяти про міський сквер.

Продовження на ст. 6

НЕ МИНАЄ БІЛЬ ВТРАТИ

8 жовтня 2025 року у місті Слов'янськ Донецької області помер розвідник-сапер відділення взводу інженерної розвідки інженерно-саперної роти молодший сержант **Ігор Войновський**. Серце не витримало навантажень війни.

Ігор Ігорович Войновський народився 14 червня 1982 року в місті Боярка.

1999 року закінчив Боярську ЗОШ № 5.

Працював у газовій сфері. Відзначався сумлінністю, працьовитістю та добрим ставленням до людей.

З 2014 року активно підтримував захисників України,

займався волонтерською діяльністю.

У 2022 році вступив до складу ДФТГ ім. Є. Коновальця, брав участь в обороні Києва та Київської області.

26 березня 2024 року став до лав Збройних Сил України. З 1 вересня 2025 року проходив службу в м. Слов'янськ.

За роки волонтерської діяльності та служби неодноразово був відзначений подяками та нагородами за сумлінну службу і активну громадянську позицію.

У скорботі залишилися дружина, двоє дітей, батьки та брат.

24 жовтня 2025 року помер командир 1 механізованого відділення 3-ї окремої штурмової бригади старший солдат **Андрій Прокопенко**. Після

тяжкого поранення серце не витримало навантажень війни.

Андрій Андрійович Прокопенко народився 15 січня 1990 року в м. Боярка. Закінчив Боярську ЗОШ № 3. Працював, а також професійно займався спортом.

8 серпня 2023 року добровільно став на захист Батьківщини. Служив у 3 ОШБр. У березні 2025 року отримав вогнепальне осколкове поранення. Переніс важке операційне втручання і перебував на реабілітації.

У скорботі залишилися дружина, двоє неповнолітніх дітей, мати та близькі родичі.

12 жовтня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу селища Новоіванівка

Курської області загинув водій обслуги 3 зенітного артилерійського відділення солдат **Станіслав Лаврик**.

Тривалий час вважався безвісти зниклим. Тіло нашого загиблого Захисника вдалося повернути під час чергового обміну тілами полеглих воїнів. Особу загиблого встановили за допомогою ДНК-експертизи.

Станіслав Юрійович Лаврик народився 14 листопада 1972 року у Києві. Закінчив Вишнівську середню школу № 3.

1996 року одружився і пере-

їхав жити у Боярку. Працював у органах внутрішніх справ.

З 2015 року — учасник бойових дій. З початку повномасштабного вторгнення брав участь у захисті держави та територіальної цілісності поблизу Макарова, Бородянки, Копилова у складі 46 бригади.

У січні 2023 року отримав бойове поранення в м. Соледар Донецької області. У травні 2023 року — бойове поранення у м. Бахмут Донецької області.

У скорботі залишилися дружина, донька, родичі.

22 жовтня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу міста Гірник Курахівської міської громади Покровського району Донецької області загинув водій відділення охорони солдат **Ігор Хоменко (Хома)**.

Тривалий час вважався безвісти зниклим. Тіло нашого загиблого Захисника вдалося повернути під час чергового обміну тілами полеглих воїнів. Особу загиблого встановили за допомогою ДНК-експертизи.

Ігор Олександрович Хоменко народився 11 березня 1992 року в селі Плесецьке Василь-

ківського району. 2014 року переїхав жити до Боярки, яку щиро полюбив і вважав своєю домівкою. Тут минули його найщасливіші роки поруч із родиною, друзями, добрими людьми, які знали його як спокійного, щирого й надійного чоловіка.

До повномасштабного вторгнення рф Ігор працював у ТОВ «Металеві меблі». Був людиною, яка не шукала слави, але він завжди робив все чесно й відповідально як на роботі, так і в житті. У 2023 році Ігор став до лав Збройних Сил України, служив у 110 окремій механізованій бригаді імені генерала-хорунжого Марка Безручка.

Побратими згадують його як воїна, який ніколи не відступав перед труднощами, завжди підтримував, діяв рішуче й віддано. Його спокій, точність і мужність врятували не одне життя.

У скорботі залишилися дружина, маленька донька, батьки та сестра, для яких він був світлом, опорою і безмежною любов'ю.

23 жовтня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу міста Селидове Покровського району Донецької області загинув оператор-радіотелеграфіст відділення командно-штабних машин радіовзводу роти зв'язку солдат **Артем Торопов (Бібліотекар)**.

Артем Миколайович Торопов народився 15 березня 1988 року у Боярці. Закінчив Київську середню школу № 46. Вищу освіту здобув у Київському національному університеті культури і мистецтв за спеціальністю «Книгознавство,

бібліотекарство і бібліографія», отримав фах книгознавця, менеджера видавничої діяльності.

З 2010 року працював у Національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського НАН України. Артем захоплювався літературою, історією, культурою, фотографією. Багато подорожував.

17 червня 2024 року був призваний на військову службу Солом'янським РТЦК та СП міста Києва. Служив у складі 152-ї окремої механізованої бригади.

У скорботі залишився батько Микола Анатолійович.

Боярській ЗОШ № 5. Вищу освіту здобув у Відкритому міжнародному університеті розвитку людини «Україна» за спеціальністю програмне забезпечення автоматизованих систем. До початку повномасштабного вторгнення працював технічним керівником проєктів, системним інженером, зокрема у компанії «RITMO». Був звукорежисером під час проведення фестивалів Atlas Weekend.

З початку повномасштаб-

ного вторгнення перекваліфікувався: працював над виготовленням обладнання для військових, розробляв камуфляжний щит оптичного та теплового маскування, удосконалював прилади нічного бачення, розробляв модульні реактивні БПЛА тощо.

Мобілізований у липні 2025 року. Мав бути спеціалістом з безпілотних систем.

Мати з батьком втратили єдиного сина, а Україна — висококласного спеціаліста.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Я від усього серця дякую Боярській міській раді та міській ритуальній службі за те, що допомогли так достойно провести в останній путь мого сина Ярослава Василенка. Він був не просто сином. Він був мені опорою, надією. Тепер — діра. Бездонна. Прірва, у якій нічого немає. Тиша, у якій я чую власний крик відчаю. Провести в останню путь прийшло багато друзів, які пам'ятають його готовим прийти на допомогу за першим покликом, для

яких він був світлом, сонцем, яке зігрівало і збирало біля себе. Він був центром тяжіння, талановитим і винахідливим, тим, хто міг знайти вихід, вирішити будь-яку проблему з посмішкою.

Він спалахнув яскраво і так же яскраво пішов, залишивши після себе не болісний тужливий відхід, а справи і певні технічні засоби, які збережуть ще не одне життя.

Ірина, мати Ярослава Василенка

4 листопада 2025 року помер стрілець **Ярослав Василенко**. Проходив лікування у Національному військово-медичному клінічному центрі «Головний військовий клінічний госпіталь», потім у Київському медичному центрі невідкладної допомоги «Імпульс». Але підступна невиліковна хвороба обірвала плани і прагнення.

Ярослав Васильович Василенко народився 22 серпня 1983 р. у Боярці.

Навчався спочатку у Боярській ЗОШ № 3, а потім у

8 листопада 2025 року поблизу м. Вовчанськ Харківської області в результаті

ураження ворожим БПЛА від численних осколків загинув стрілець солдат **Денис Старостенко**.

Денис Володимирович Старостенко народився 12 серпня 1979 року в м. Боярка. Закінчив Боярську ЗОШ № 5. Освіту паркетника здобув у ПТУ. Закінчив також Одеське училище автомобільного транспорту.

Працював у приватних підприємствах з виготовлення вікон та дверей.

Призваний на військову службу 19 липня 2025 року Фастівським РТЦК та СП.

У скорботі залишилися мати, батько та донька.

24 вересня 2025 року внаслідок ракетного удару загинув

курсант навчального взводу школи індивідуальної підготовки рядовий **В'ячеслав Токарев**.

В'ячеслав Вікторович Токарев народився 6 червня 1978 року.

Оскільки рідних В'ячеслава Токарева не вдалося знайти, тіло загиблого Героя впродовж тривалого часу перебувало у Боярському морзі.

Рішенням виконкому БМР № 2/5 від 13.11.2025 р. вирішено здійснити поховання Токарева В'ячеслава Вікторовича на території Алеї Героїв.

СЛАВА І ЧЕСТЬ ЗАЛИШАЄТЬСЯ У СПАДОК

Перед початком позачергової 76 сесії Боярської міської ради VIII скликання відбулася передача нагород від Президента України рідним загиблих Героїв.

За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджено:

- Указом Президента України Володимира Зеленського № 668 від 30 серпня 2025 року орденом «За мужність» III ступеня посмертно:
- солдата Дмитра Власенка.
- Указом Президента України Володимира Зеленського № 670 від 2 вересня 2025 року орденом «За мужність» III ступеня посмертно:
- сержанта Віктора Голоска.
- Указом Президента України Володимира Зеленського № 610 від 22 серпня 2025 року орденом «За мужність» III ступеня посмертно:
- солдата Володимира Невінського.

Боярський міський голова Олександр Зарубін передав нагороди рідним наших Героїв:

- дружині Вікторії, сину Максиму та батьку Руслану Власенкам;
- дружині Наталії та сину Владиславу Голоскам;
- дружині Олені та доньці Наталії Невінським.

Пам'ятаємо та шануємо подвиг наших ГЕРОІВ.

Нагадаємо:

16 листопада 2024 року поблизу села Малі Проходи Харківського району Харків-

ської області під час виконання завдань з оборони та відсічі збройної агресії рф проти України загинув водій автомобільного відділення солдат Дмитро Власенко (Садівник).

Дмитро Русланович Власенко народився 7 травня 1987 року в Тарасівці.

2004 року закінчив Тарасівську ЗОШ I-III ст., а також Боярський міжшкільний на-

вчально-виробничий комбінат, де здобув професію слюсаря з ремонту автомобілів.

Працював водієм у різних організаціях на території Боярської громади до моменту мобілізації у березні 2023 року.

Залишилися в скорботі рідні Дмитра: батьки, брат, дружина Вікторія та семирічний син Максим.

30 жовтня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу с. Зоряне Покровського району Донецької області внаслідок артилерій-

ського обстрілу загинув навідин сержант Віктор Голоско.

Тривалий час вважався безвісти зниклим. Особу загиблого Захисника встановили за допомогою ДНК-експертизи.

Віктор Миколайович Голоско народився 8 травня 1978 року в Тарашанському районі Київської області. У 2000 році закінчив Київський будівельний технікум, за фахом — технік-технолог. Працював керівником столярного цеху в Києві. Останнім часом працював майстром зі встановлення дверей. Разом із сім'єю проживав у Боярці.

Мобілізований до лав ЗСУ першим відділом Фастівсько-го РТЦК та СП.

Був відповідальним, організованим, працьовитим, добрим і чуйним чоловіком.

16 січня 2024 року під час виконання службових обов'язків поблизу м. Авдіївка Покровського району Донецької області внаслідок штурмових дій противника загинув навідин Володимир Невінський.

Жителя Боярської громади Сергія Миколаєва нагороджено орденом «За мужність» III ст. (посмертно) за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, а також за самовіддане виконання військового обов'язку.

Відповідний Указ № 770 від 18 листопада 2024 року підписав Президент України Володимир Зеленський.

Перед початком чергової сесії Боярської міської ради міський голова Олександр Зарубін передав орден сестрі загиблого Героя — Вірі Григор'євій.

Сергій Григорович Миколаєв народився 26 серпня 1968 року в селі Верем'я Київської

області Обухівського району.

Після навчання в Тарасівській ЗОШ вступив до ПТУ, де отримав спеціальність плиточника і паркетника.

Закінчив ПТУ у 1986 році на відмінно. Займався фехтуванням, плаванням, боротьбою, танцями. Брав участь у конкурсах і змаганнях.

Має трьох синів.

Призваний на військову службу 3 серпня 2023 року. Солдат, бойовий медик Сергій Миколаєв загинув 24 січня 2024 року поблизу с. Васюківка Бахмутського району Донецької області.

Похований 2 лютого 2024 року на Алеї Слави кладовища в місті Сквирі Білоцерківського району Київської області.

ВІДБУДОВА УКРАЇНИ: ВІД МАЛОГО ДО ВЕЛИКОГО

Початок на ст. 1

СПІВПРАЦЮЄМО. ДОПОМАГАЮТЬ

Учасникам виставки презентували дві експозиції: Національний павільйон «Україна та її громади» за підтримки Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України; а також Національну експозицію «Енергетика України» за підтримки Міністерства енергетики України.

Програма виставки була насиченою: пресбріфінг представників влади України, ЄС та інших країн світу; міжнародна конференція: «Відновлення енергетичного сектору України. Євроінтеграція. Модернізація»; інвестиційна конференція: «Платформа для просування інвестиційних можливостей для економічної трансформації України; Recovery Construction Forum».

Головна тема — питання стратегічного плану відновлення, норм та процедур залучення міжнародних компаній до процесу відбудови України.

Представники делегації Боярської громади зі своїми презентаціями взяли участь у марфоні громад, що відбувся в межах виставкової програми.

Відвідувачі та гості ReBuild Ukraine ознайомилися з експозицією будівельних технологій, обладнання та матеріалів, сучасного електротехнічного обладнання та «зелених» тех-

нологій, світових досягнень у будівельній та енергетичній сферах.

ГОВОРІТЬ. І ВАС ПОЧУЮТЬ

Цього року Боярська громада вперше мала власний стенд. Це дало можливість презентувати проекти, важливі для нашої громади:

- будівництво споруди подвійного призначення із захисними властивостями протирадіаційного укриття закладу дошкільної освіти «Берізка»;
- будівництво станцій очистки води на ВНС-3 та ВНС-5;
- будівництво транспортного тунелю під залізничними коліями та під'їзними шляхами;
- реконструкція будівлі Забірської лікарні.

Учасники делегації Боярської громади — представники Боярської міської ради, депутати, перша заступниця міського голови Тетяна Кочкова — провели ряд зустрічей з представниками міжнародних організацій, компаній та експертами, під час яких обговорили потенційні спільні проекти від інфраструктури та енергетики до освіти й культури.

Боярська громада працюватиме над тим, щоб залучати ресурси, створювати сильні партнерства та розвивати наші проекти для людей і для розвитку громади.

СВОБОДА ТА ВІЙНА ОЧИМА ЖІНКИ

Марина Мірзаєва, позивний «Мамайка» — військовослужбовиця 3-ї окремої штурмової бригади ЗСУ, історикиня за освітою, колишня співробітниця Національного музею історії України, авторка книги «Жінки Свободи», де поєднується дослідження про жінок ОУН та УПА з власними щоденниковими записами з фронту.

— *Де і за яких обставин Вас застала війна? Як Ви ухвалили рішення приєднатися до лав Збройних сил?*

— У 2014 році, коли почалася війна, мені було 17 років. Я навчалася на першому курсі історичного факультету КНУ ім. Т. Шевченка, була учасницею Майдану. Сповідувала націоналістичні цінності і хотіла бути причетною до історичних подій моєї держави. Тоді на війну не потрапила. Мої вчителі переконали, що маю продовжити навчання і це буде найкраще

вагою. Почуваюся частиною великої родини бригади. Звісно, що на початках кожен має зарекомендувати себе, проявити, увійти в сім'ю. Мені пощастило. Я маю підтримку командування, побратимів.

З досвіду читання спогадів учасниць визвольного руху відзначила, що їхні тексти емоційні та деталізовані. Багато з них згадують своїх побратимів, їхні долі, описують побут і вдаються до саморефлексії. Тому фіксую деталі, щось цікаве.

Далі на Майдані була Мамайкою і так підписувала свої художні твори. Перший опублікований есей під цим псевдонімом вийшов у журналі «Дніпро». Тож коли долучилася до війська, вибір позивного був очевидним.

— *Якою Ви бачите жінку на війні сьогодні? Чи є щось спільне у поглядах, жестах, внутрішній силі з підпільницями, про яких Ви писали?*

— Жінка на війні сьогодні — це про спільну боротьбу. Українки у різні періоди нашої історії фігурували у політиці, були княгинями і гетьманихами, шляхтянками і козачками. Українці виховані на кордоні двох цивілізацій. Наш східний сусід — ворог, окупант — має відмінну від нас культуру, систему координат і цінностей. Так склалося історично. Впродовж століть ми протистояли тому, що приходило до нас зі сходу. Постійні війни формували українську ментальність. У нас участь жіноцтва у війні була і є невід'ємною частиною виживання. Просто у різні періоди по-різному це проявлялося.

З початком боротьби за українську самостійність у ХХ столітті націоналісти звернули увагу на те, що першою і головною цінністю є боротьба за визволення народу. Ти не можеш виховати свідомого українця, який житиме вільно на цій землі, якщо не розумієш власної ідентичності і не готовий відстоювати її.

Організація українських націоналістів у минулому столітті вишколювала дівчат у жіночій мережі ОУН. За їх ідеологією, всі мали долучитися до боротьби за визволення України. Дівчат готували до сценарію великої війни. У нас

же мало приділялося цьому увазі. Загалом, ми дуже погано готувалися до теперішньої великої війни. Нам пощастило, що пасіонарні особистості чоловіків та жінок пішли захищати свою землю у 2014 та 2022 роках. Проте брак національного виховання породив низку інших проблем, зокрема і ту, що деякі жінки потурають ухилянству своїх чоловіків. Це сумно.

Жінки-підпільниці схожі на жінок, які сьогодні в авангарді війни або ж виконують допоміжні функції як волонтери. І це — про вибір і жертвність. Я переконана, що потрібно віднайти місце, де ти приносиш максимальну ефективність, викладатися на повну, аби допомогти нашим чоловікам, які переважно на своїх плечах тримають фронт.

Подібна взаємодія була в УПА. Я часто впізнаю у спогадах підпільниць саму себе. Є опис Марії «Ірини» Лабуньки, як вона з партизанського лісу потрапила у місто і зачаровано ходила там, розглядаючи його динаміку і безтурботність людей, які просто жили, а не боролися. Це на-

гадує мій приїзд додому після тривалого перебування з підрозділом на напрямку.

— *Якою Ви бачите роль українського жіноцтва у відновленні країни після перемоги? Чи буде ця роль такою ж важливою, як і на фронті?*

— Для мене всі українці мають бути включені у процеси війни та відновлення країни після чергового етапу боротьби. Я дуже не люблю слово «перемога» у тому значенні, яким його змальовують сьогодні. Це виглядає ніби фініш, після якого московити покинули всі наші землі і ми зажили тут щасливо і безтурботно.

Але ж історія та реальність демонструє протилежне — росія не зупиниться, доки існуватиме їхня імперія. І не одне покоління українців має докласти зусиль не тільки для відновлення, але й поліпшення оборонної спроможності нашої держави. Ми маємо виховати сильне прийдешнє покоління, яке буде кращим, свідомішим за нас. Чи жінки є у цих процесах? Однозначно.

Для цього нам потрібна

вкладення для майбутніх рішень та дій. І дійсно, коли почалось повномасштабне вторгнення, то змогла приносити користь спочатку як волонтер, а згодом у війську. Приєдналася до ЗСУ у вересні 2022 року. Відтоді проходжу службу у Третій окремій штурмовій бригаді. Для мене важливо бути в епіцентрі історичних подій разом з однодумцями.

— *Ви — військова, але водночас Ви — жінка. Чи доводилося на фронті стикатися з упередженнями і як з ними справляється? Чи допомагає жіночий погляд бачити та фіксувати те, що чоловіки-військові можуть не помітити?*

— Я потрапила у колектив, де до мене ставляться з по-

— *Хто придумав Ваш позивний та що він означає?*

— 2013 року після закінчення школи я захопилася дослідженням української автентики. Особливо близьким став образ козака Мамаю, який уособлює добу козаччини. Його образи прикрашали українські оселі, доки московський режим не знищив їх, як інші стовпи нашої ідентичності та самосвідомості.

Повертаючи силу образу Мамаю, у вересня 2013 року організувала свій перший фестиваль у рідному місті Боярка. Назвала його «Республіка Мамайщина», навколо якого згуртувалися поціновувачі української культури. Тоді хтось із друзів назвав мене Мамайкою. Сподоба-

СВОБОДА ТА ВІЙНА ОЧИМА ЖІНКИ

консолідація суспільства, розуміння, що таке держава і нація, що є відповідальність за загальний добробут, а не особистісний. Не працює так, коли один віддає життя на війні, а інший насолоджується легкістю буття без думки про майбутнє цієї держави.

Ті, хто сьогодні далеко від фронту та живуть власним життям, мають формувати україноцентричний простір навколо. Це — про спільні цінності, які об'єднуютимуть нас і робитимуть кращими. Ми вже зрозуміли, що ворогу цікава не територія, а знищення українства як такого. Вже зараз ми маємо працювати на майбутнє. У нас за період бездержав'я стільки було знищено, що ще багато років відновлюватимемо втрачене у минулому столітті. І до цього, звісно, додається і те, що ми, на жаль, втратили за час цієї війни. Тому роботи для всіх багато.

— Багато військових говорять, що на війні відчують почуття братства. Чи є у Вас таке відчуття з побратимами та посестрами? Як воно відрізняється від дружніх зв'язків, які були у вас у цивільному житті?

— Підрозділ — це моя друга родина. Я дуже люблю цих людей і вдячна їм за ту підтримку, яку відчуваю щоденно. З більшістю побратимів та посестер навряд би ми перетнулися без війни. З деякими ми різні, проте тут стали близькими. Побратими дозволили мені багато чого переосмислити. І це так круто, що з ними можна бути відвертою і не боятися якогось осуду. Бо тут ця межа життя і смерті дуже відчутна, тому не хочеться розмінюватися на негатив. Всі чудово розуміють, що таке, коли болить,

мірі цивільного життя.

Коли їду від підрозділу у відпустку чи на кілька днів, я насправді сумую за своїми братами і сестрами. Переживаю за них. І мені дуже хочеться, аби вони були щасливими. Ці люди варті всього найкращого.

— Якою Ви бачите свою роль після перемоги? Повернетесь до викладання, продовжите займатися військовою справою чи буде щось інше?

— Не дуже вірю у те, що доживу до перемоги у тому значенні, яке вкладаю у нього я. Але назвемо це так: після чергового етапу війни планую захистити кандидатську і писати книги. Проте ми не знаємо, у якій ситуації залишатиметься наша держава і які виклики чекатимуть нас попереду. Однозначно, що в усіх процесах не стоятиму осторонь і знову шукатиму місце, де буду найбільш ефективною.

Також треба реалізувати себе у родинному житті. Я хочу мати свій затишок та нащадків. Це один із моїх обов'язків як жінки. Сподіваюся, що Всесвіт подарує мені особистісне щастя, а головне — час і простір, де я зможу все гармонійно поєднувати.

— Як, на Вашу думку, можемо ми як суспільство гідно вшанувати пам'ять і героїзм захисниць минулого і сьогодення, щоб їхні історії не загубилися з часом?

— На мою думку, вже не загубляться. Можливо, ця оцінка з'явилася з того, як мої побратими пам'ятають і вшановують полеглих посестер. Проте зараз нам загалом треба зосередитися на меморіалізації нашої героїки. Це і кладовища, і пантеони, і меморіальні місця у невеликих містах та селах. А також створення культурних, освітніх просторів, стипендій, які носитимуть імена наших героїв. Бо їх вічність продовжується у тих ідеях, за які вони віддали життя.

Дівчата-підлітки мають знати, наприклад, хто така

Юлія Бояновська на позивний «Тиша». 19-річна дівчина-штурмовик, яка загинула у бою, але всім своїм недовгим життям є прикладом свідомої українки з великим відчуттям відповідальності за свою державу і народ. І хочеться, аби у цих біографіях змальовували весь шлях людини, її становлення, ухвалення рішень, віру, які надихатимуть інших бути сміливими і кращими.

— Про що Ви мрієте?

— Мрію, що українська нація може стати сильною та великою, пишатиметься собою і буде розвиватися. Частково бачу цю силу і гордість в обличчі своїх побратимів, але хочу ще масштабніше. Хочу, аби зник совок і все російське у головах наших людей.

Якщо говорити про власні мрії, то є багато місць, куди хочу помандрувати. Ще так

багато є чого пізнати, зафіксувати, написати і розказати іншим. Поки що все йде за планом, важко, десь із зовнішніми правками, але мені пощастило віднайти своє джерело натхнення та захоплення. Можливо, життя підкине ще цікаві відкриття.

— Чи плануєте продовжити дослідження та написання книг, присвячених ролі українських жінок у визвольній боротьбі, чи ваш майбутній творчий шлях буде пов'язаний з іншими темами?

— На даному етапі змінюватиму тему, адже робота над книгою «Жінки Свободи» показала, скільки хочеться розповісти ще іншого. Навколо відбувається багато цікавих подій, історій. Тому зосереджуся на цьому.

— Яке повідомлення хотіли би передати майбутнім поколінням українців через свою книгу? Про що, на вашу думку, вони мають знати передусім?

— Майбутні покоління українців мають знати напам'ять «Декалог» — «10 заповідей українського націоналіста». Це коротка і корисна інструкція на все життя. А що стосується самої книги, то для прийдешніх поколінь — це джерело пізнання окремих епізодів великої історії. Ми — всі її творці. І від нас самих залежить, наскільки якісно ми зможемо збудувати наш світ.

Вже багато віддано цій боротьбі, і ми не можемо втратити ні нашої держави, ні нашої ідентичності.

Треба не тікати від себе, а навпаки, вірити та діяти, тоді будуть гармонія і щастя.

Леся Сайко,
журналістка
видання «WoMo»

СКВЕР НА МІСЦІ СМІТНИКА ЗУСИЛЛЯМИ ЖИТЕЛІВ

Початок на ст. 1

ДО

ПІСЛЯ

Міська влада виконала свої обіцянки: рішенням сесії Боярської міської ради цій території присвоєно статус міського скверу. А також придбано ялинку, про яку мріяли жителі мікрорайону.

За допомогою автоманіпулятора активісти посадили ялинку в заздалегідь підготовлену яму і рясно полили її водою, щоб вона прижилася на новому місці. Нині зелена красуня висотою приблизно 4 м стала окрасою ділянки. Її придбала та допомогла посадити Боярська міська рада за рахунок коштів з фонду охорони навколишнього природного середовища.

«На Різдво та Новий рік будемо тут разом святкувати, — так прокоментувала посадку ялинки місцева жителька Ніна Олексіївна. — Я принесу ящик іграшок, щоб її прикрасити, бо у мене вже всі дорослі: і діти, й онуки».

Пані Ніна — одна з багатьох осіб, які підтримали ідею про створення скверу. Юлія Корольок переконана, що тільки позитивна керівна енергія здатна стати магнітом для людей і добрих справ.

Ядром цієї групи ентузіастів стали: В. П. Герус, Р. В. Герещун, М. М. Якимчук, Л. О. Якимчук, М. М. Якимчук, В. Б. Гордон, В. М. Тимошенко, О. С. Тимошенко, Ю. В. Книш, Л. І. Книш, А. В. Царьов, О. Ф. Латюк, С. П. Загура.

Їх фінансово підтримали: Зарубін, Герус, Якимчук, Ко-

ролюк, Гецерун, Серікови, Гордон, Богатиренко, Кушнір, Луцькі, Олійник, Халаявка, Йолкіна, Тимошенко, Кравчук, Книш, Петруха, Миколаєнко, Чернишов, Лазебник, Бурак, Костицький, Гержан, Цюрила, Удод, Ляпунов, Царьов, Латюк, Шаповал, Арнольд, Павлов, Загура, Перепелиця, Лавріненко, А. Кожух, А. Алімова, Т. Коваленко, Ю. Маслюк, А. Вільде, К. Семенова, Н. Шиян, І. Лахтадир, Ю. Гончаренко, О. Семеняка, В. Бовтун.

Поява нового скверу — це результат дій згуртованого осередку небайдужих жителів, здатних взяти на себе відповідальність за своє місто, а також підтримка з боку влади.

Цю ідею підтримала також депутатка Боярської міської ради Любов Лавріненко.

«Новина про перенесення гаражів, що підлягали демонтажу, на місце майбутнього

скверу нас дуже схвилювала. Відбулися збори за участі Боярського міського голови Олександра Зарубіна, на яких він запевнив, що на цій ділянці не будуть встановлювати гаражі, якщо ми самостійно займемось благоустроєм ділянки. Він зробив особистий внесок у скриньку спільнокошту, за що ми дуже вдячні», — поділилася пані Юлія.

Після зустрічі з мером громада ініціювала збір коштів і назбирала понад 100 тис грн. Після публікації Юлії Корольок у Фейсбучі про бетонні доріжки небайдужі боярчани додали до спільнокошту ще 14 900 грн.

Наприкінці вересня цього року активісти спланували та збудували бетонні доріжки. Територія скверу набула ще більш привабливого вигляду завдяки встановленню тут дитячого майданчика.

СТАРТУВАВ КОВАЛЕНКО-ФЕСТ

У ЦПО «Оберіг» 9 листопада відбулося урочисте відкриття XIV Всеукраїнського молодіжного мистецького фестивалю імені Івана Коваленка, яке символічно співпало в часі з Днем працівників культури та майстрів народного мистецтва.

Подія стала святом творчості, натхнення для молодих талантів, які продовжують і розвивають мистецькі традиції нашої країни.

Фестиваль стартував конкурсом вокалістів «Осінь пісня», який зібрав талановитих співаків Боярської громади.

Юні й дорослі виконавці поділилися зі слухачами широкими емоціями, продемонстрували свою майстерність та любов до музики.

Виступи конкурсантів оцінювало поважне журі, а глядачі оплесками підтримували вокалістів під час виступів.

Фестиваль імені Івана Коваленка продовжує бути платфор-

мою для творчого зростання, культурного обміну та відкриття нових імен. Він об'єднує молодь з різних куточків країни, надає можливість звучати, розвиватися, показувати свої вміння. Адже Іван Юхимович Коваленко був педагогом, який усе життя присвятив саме вихованню молодих талантів.

Нагадуємо, що триває прийом заявок на участь у:

- конкурсі гітаристів «Боярський Хрещатик», конкурсі читців «Сила слова»,

- конкурсі аудіовиконавців «Магія голосу», конкурсі пісенної лірики «Віршована мелодія».

Запрошуємо молодь долучатися, творити, розцвітати, адже гасло фестивалю так і звучить: «Людино, розцвіти!».

З результатами конкурсу «Осінь пісня», який відбувся в очному та дистанційному форматах, можна ознайомитись за посиланням:

fest.ivan-kovalenko.info.

ПОДІЛИЛИСЯ ДОСВІДОМ ВІЙНИ

На запрошення району (дзельниці) Беляни м. Варшави делегація Боярської міської ради на чолі з міським головою Олександром Зарубіним взяла участь у конференції «Оборона цивільна в практиці. Досвід України». Ця подія була організована спеціально, щоб представники українських громад змогли розповісти, як вони діють у кризових умовах. Головний посил українців: потрібно не лише вистояти і зробити висновки, а й передати цей досвід нашим європейським партнерам.

Під час конференції йшлося про кризовий менеджмент, евакуацію, комунікацію, систему оповіщення, укриття і підтримку

людей.

Український досвід сьогодні важливий для всієї Європи. Кризи можуть бути різними: війна, природні катастрофи, кліматичні зміни чи техногенні загрози. Хочеться вірити, що нашим партнерам ніколи не знадобиться цей досвід. Але діяти злагоджено й підтримувати одне одного — спільна місія.

Представники Боярської громади широко вдячні бурмістру Гжегошу Петручуку за запрошення й партнерство.

Такі зустрічі зміцнюють громади, розвивають співпрацю та допомагають усім нам ставати сильнішими. Ми спільно пишемо нову історію. І ця історія про довіру, підтримку і щире дружбу.

ПОСИЛЕННЯ ПАРТНЕРСТВА З БЕЛЬГІЄЮ

Нещодавно бельгійська делегація на чолі з послом Люком Якобсом, разом із Дірком Депре, директором Elabel в Україні, та Лоренцом Герпулом, першим секретарем Посольства відвідала Фастів і Боярку — дві українські громади, які щодня демонструють, що таке стійкість і надія.

У Фастові візит, який відбувся в межах святкування Європейського тижня місцевої демократії, підкреслив важливість інвестицій у молодь — рушійну силу кожного суспільства та основу відбудови й розвитку України. Під час своєї презентації Європейська молодіжна посолка з України розповіла, як молодь по всій Європі формує Україну майбутнього — будують мости, обмінюються ідеями та сприяють діалогу між країнами.

Під час візиту також обговорювалися можливості встановлення побратимських відносин між українськими та бельгійськими містами, що відкриває шлях до довготривалої дружби й співпраці.

У Боярці делегація побачила громаду, якій вдається поєднувати розвиток із турботою про людей та довкілля. Рясна зелень міста — його справжня візитівка — свідчить про орієнтацію Боярки на сталість і комфортне життя. Під час зустрічей із місцевими представниками гості дізналися, як громада продовжує адаптуватися та впроваджувати інновації: від цифрової трансформації та екологічних ініціатив до соціального догляду й реабілітаційних послуг. Програма візиту також включала візит до місцевого укриття, що підкреслило важливість

безпекової інфраструктури та щоденних викликів, з якими стикаються мешканці в умовах війни.

Гості висловили ширшу вдячність меру Фастова Михайлу Нетяжку та меру Боярки Олександрі Зарубіну, а також їхнім відданим командам за гостинність.

Кожен такий візит — це можливість побачити, почути й по-справжньому зрозуміти, чим живуть громади, чого вони потребують найбільше і як міжнародне партнерство може змінювати ситуацію на краще.

Бельгія й надалі залишатиметься поруч з Україною — не здалеку, а пліч-о-пліч, у тих місцях, де зароджуються сила та починається відновлення.

*За інформацією
Embassy of Belgium in Kyiv*

ВІЗИТ ГОСТЕЙ ІЗ СЕРБІЇ

Боярську громаду з офіційним візитом відвідали Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Сербія в Україні Андон Сапунджи та радник Посольства Мірослав Джуріч.

Під час зустрічі з Боярським міським головою Олександром Зарубіним відбулася презентація потенціалу громади, її стратегічних напрямів розвитку та сфер можливої подальшої співпраці: культури, освіти, молодіжної політики і підтримки ветеранів.

У межах візиту гості відвідали кілька ключових локацій. Зокрема, Центр надання адміністративних послуг Боярської громади став прикладом ефективного надання адміністративних послуг мешканцям в одному місці. Об'єкт культурної спадщини «Дача» символізує громадську ініціативу та об'єднання навколо історичної

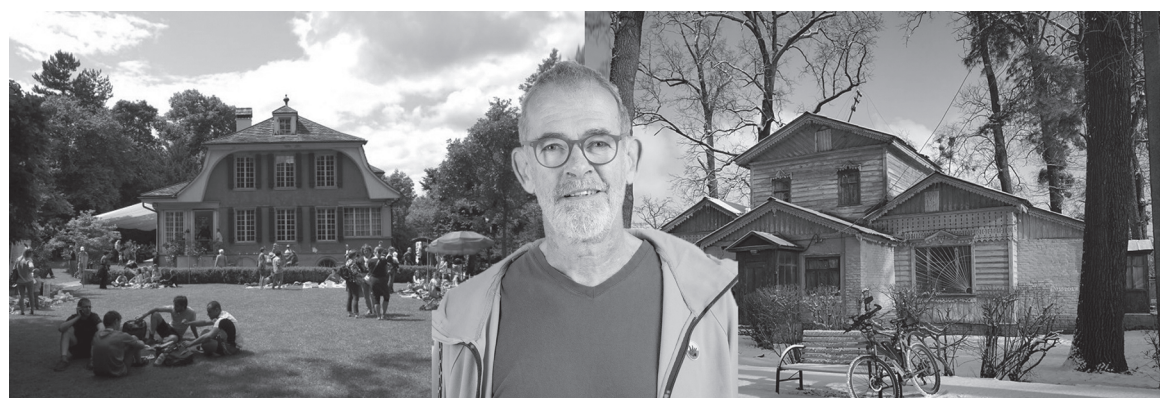
пам'яті та ідеї створення майбутнього осередку громадянської участі.

Громадський простір «Ветеран ПРО Боярка» — місце підтримки, адаптації та розвитку ініціатив наших захисників, створений своїми для своїх. Центр «Юннати» — сучасний простір для дітей і молоді, який формує екологічну свідомість, лідерство та підтримує ментальне здоров'я.

Під час візиту йшлося про налагодження співпраці між Боярською громадою та муніципалітетами Сербії. Міський голова Олександр Зарубін висловив готовність ділитися досвідом розвитку громади та переймати успішні практики місцевого самоврядування від сербських партнерів.

Цей візит став важливим кроком до зміцнення дружніх відносин та реалізації спільних ініціатив у майбутньому.

ДАТИ ДРУГЕ ЖИТТЯ ІСТОРИЧНІЙ ДАЧІ

Нещодавно в сесійній залі Боярської міської ради відбулась онлайн-зустріч, у якій взяли участь представники Боярської міської ради, БО «Фонд Боярської громади» та Моель Фолкен, співкерівник Вілли Бернау (2009—2024) у передмісті м. Берн (Швейцарія).

Ініціювала цю зустріч Анна Вільде, яка певний час проживала в Швейцарії та мала змогу вивчити місцевий досвід, що може бути корисним для Боярки.

Швейцарський співрозмовник розповів про те, як історичну дачу Вілла Бернау з 300-річною історією вдалося врятувати від знесення, відновити та перетворити на громадський центр, який уже понад 30 років служить місцем зустрічей і подій для мешканців громади.

У цьому досвіді багато спільного з нашими реаліями: як знайти кошти, як залучити людей, як зробити так, щоб історична споруда не просто існувала, а жила і служила громаді.

Боярчани дізналися про створення, управління та фінансування постійної роботи громадського центру впродовж 33 років та про принципи взаємодії з громадою, а також про сучасну роль Вілли Бернау у збереженні ідентичності села Ваберн і громади Кеніц в умовах близькості до столиці.

Під час обговорення було висловлено думки, що зі швейцарського досвіду може бути корисним для Боярки і наскільки реально це втілити у життя.

Вілла Бернау — історична дача у передмісті столиці Швейцарії, яка була рекон-

струйована, перетворена на громадський («сусідський») центр і постійно функціонує у цій ролі з 1992 року.

На перший погляд, умови життя у Швейцарії й Україні досить різні, але виявилось, що брак бюджетних коштів на реновацію культурної спадщини та на забезпечення роботи громадських центрів притаманні навіть заможним країнам.

Історія оновленої Вілли Бернау почалася зі спроби її знищити та побудувати на її місці торговельний центр. Об'єднаними зусиллями громади та місцевої влади вдалося врятувати старовинну віллу та перетворити її на дієвий центр громадського життя.

За інформацією БО «Фонд Боярської громади»

ЗАБІРСЬКИЙ «БЕРЕГІНИ» – 40

Свій 40-річний ювілей відзначив відомий далеко за межами Боярської громади народний аматорський колектив української пісні «Берегиня» із села Забір'я.

Свій ювілейний день народження колектив відзначив найкращим чином — святковим концертом, який об'єднав численних поціновувачів української пісні.

Здається, що час не владний над цими запальними та веселими жінками. Колектив вповні виправдовує свою назву: впродовж десятиліть вони як справжні берегині дбайливо зберігають музичні та фольклорні традиції рідного Забір'я, плекають багату культурну спадщину, відтак мають чималі досягнення в творчості.

«Берегиня» — це велика родина, об'єднана любов'ю до пісні та рідного краю.

Впродовж багатьох років незмінними керівниками колективу є подружжя Володимира та Світлани Бондаренків. Любов до пісні вони розділяють не лише з учасникам колективу, а й з членами своєї родини.

Від щирого серця вітаємо колектив «Берегині» з ювілеєм! Зичимо невичерпної енергії, творчого натхнення та нових звершень на ниві української культури.

БАСКЕТБОЛІСТИ ПОЗМАГАЛИСЯ

Боярський академічний ліцей «Гармонія» 11 та 13 листопада став центром баскетбольних змагань для команд закладів освіти Боярської громади у рамках проекту «Пліч-о-пліч: Всеукраїнські шкільні ліги».

11 листопада юнаки та дівчата 5-9 класів боролися за право представляти нашу громаду на районному етапі змагань з баскетболу 3 на 3.

Переможцями у баскетболі 3 на 3 серед дівчат стала команда «Тейваз» БАЛ «Гармонія».

Команди хлопців 5-9 класів показали такі результати:

- 1 місце — Тарасівський академічний ліцей
- 2 місце — БАЛ «Гармонія»
- 3 місце — Боярська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №1

А 4 місце розділили БАЛ «Престиж» та Малютянська гімназія.

13 листопада у запеклій боротьбі зійшлися юнацькі баскетбольні команди 9-11 класів. За результатами маємо лідерів:

- 1 місце — БАЛ «Гармонія»
- 2 місце — Тарасівський академічний ліцей
- 3 місце — Боярська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №1
- 4 місце — БАЛ «Престиж».

ДОБРОТА ВРЯТУЄ СВІТ

Уцю істину легко повірити, коли дізнаєшся про добрі вчинки наших дітей. Адже малечу навчили батьки, вихователі, вчителі. А їх теж хтось навчив робити добро. Ці діти виростуть і передадуть естафету доброти далі, новим поколінням.

Саме зараз можна спостерігати, як хвиля доброти шириться освітянською спільнотою Боярки.

Не так давно голова притулку для бездомних тварин «Вірний друг» м. Боярки Людмила Наконечна висловила слова широї вдячності за вагому допомогу учням і вчителям БАЛ «Інтелект», які зібрали кошти в сумі 3000 грн на придбання смаколиків для безпритульних собак.

«За отримані кошти ми придбали 86,5 кг яловичого шлунку, який дуже любляють

наші підопічні. Це суттєва допомога для притулку, — ділиться радістю голова притулку. — Запрошуємо учнів і педагогів шкіл нашої громади приходити в гості до хвостиків! Вони дуже чекають на вас. У притулку багато цуценят, підлітків, 2-3 річних собачок, які мріють знайти рідних людей».

Далі цю естафету підхопили в ЦПО «Оберіг». У межах відзначення Всесвітнього дня доброти (13 листопада) там оголосили про акцію допомоги бездомним тваринам. Діти та їх батьки змогли поділитися їжею для тварин: сухим кормом, консервами для тварин, крупами тощо. Все це передали до притулку «Вірний друг».

За кілька днів нам вдалося дізнатися, що заклад дошкільної освіти «Спадкоємець» також взяв участь в акції зі збору монет для Боярського притулку тварин «Вірний друг». У

кожній групі стояли скриньки, куди всі охочі кидали монети. Завдяки небайдужим маленьким добрим серцям були зібрані кошти в сумі 5300 грн.

Найактивнішим учасником акції став вихованець старшої групи № 4 Костянтин Безпалый, який зі своєї скарбнички задонатив 2090 грн.

У цей же час малюки разом з вихователями малювали тварин, співали пісеньки, вчили віршички, читали книжки та зробили «Дерево добрих справ» з ідеями, як допомагати тваринам.

«На картку притулку «Вірний друг» м. Боярки надійшов подарунок від діток дитячого садочка «Спадкоємець», — звітує в своєму повідомленні у Фейсбук пані Людмила Наконечна. — Щира вдячність всім вихованцями, їх батькам і педагогам за допомогу притулку! Не гаючи часу, ми придбали для наших хвостиків 10 мішків крупи і заправили газом 2 балони. На 10 днів притулок забезпечений звареною кашею. Безмежно вдячні!»

Зима — непростий період для бездомних тварин, які знайшли притулок у притулку. Їх утримання цілком залежить від нашої здатності ділитися теплом і добротою з тими, хто цього потребує.

У нашої громади є надія на майбутнє, адже тут живуть дорослі та маленькі люди, здатні рятувати добротою світ.

БОЯРЧАНИН ВСТАНОВИВ ТРИ РЕКОРДИ УКРАЇНИ

силу духу, витримку та повагу до історії українського спорту.

Змагання відбувалися в індивідуальному та командному заліку з розподілом за віковими групами від 30 до 85+ років та ваговими категоріями для чоловіків і жінок.

Боярчанин Сергій Заплетнюк віком 55 років у ваговій категорії до 90 кг виборов Кубок України з важкої атлетики та встановив три рекорди України:

- ривок — 90 кг;
- поштовх — 115 кг;
- сума двоборства — 205 кг.

Також відзначилися: Роман Левченко (33 роки) у вазі до 60 кг виборов 1 місце, а Юрій Смоголь (37 років) у вазі до 90 кг посів 2 місце.

У м. Буча 14-16 листопада 2025 року на базі Бучанського ліцею № 9 відбувся кубок України з важкої атлетики серед ветеранів фізичної культури та спорту пам'яті Петра Базюченка. У змаганнях взяли участь приблизно 90 учасників. Серед них і команда КЗ «СК «Боярка», яку підготував заслужений тренер України Сергій Тетянюк.

Кубок України з важкої атлетики серед ветеранів пам'яті важкоатлета-гирьовика Петра Базюченка — це турнір про

РЕКЛАМА

Втрачене посвідчення учасника бойових дій серії УБД № 455593, видане 4 липня 2019 року Управлінням персоналу штабу в/ч А 1314 В'ячеславу Володимировичу Нестерчуку, вважати недійсним.

Втрачений лист талонів серії ВБ № 151856, дійсних впродовж 2018-2023 рр., на право одержання військовослужбовцем проїзних квитків безоплатно, виданий капітану ЗСУ В'ячеславу Володимировичу Нестерчуку, учаснику бойових дій (посвідчення УБД серії УБД № 455593), вважати недійсним.

Втрачене посвідчення учасника бойових дій, видане 18 травня 2016 року Артему Володимировичу Базилеву, 23 липня 1980 р. н., вважати недійсним.

Втрачене свідоцтво про право власності на житло серії САС № 524527, видане 24 листопада 2008 року органом приватизації Боярської міської ради Чернусі Миколі Михайловичу та членам його сім'ї: Чернусі Ніні Борисівні, Д'яченко Юлії Миколаївні, Некрасовій Аллі Миколаївні та Коцур Анастасії Романівні на квартиру за адресою: м. Боярка, вул. Білогородська, 25, кв. 112, вважати недійсним.

Втрачений лист талонів серії АВ № 195176 від 20 лютого 2025 року на право одержання ветераном війни проїзних квитків безоплатно, видані ветерану війни Щуру Вячеславу Анатолійовичу за посвідченням серії А № 084700, вважати недійсним.

Втрачене свідоцтво про здобуття повної загальної середньої освіти серії КХ № 497640, видане 19 червня 2017 року Боярською ЗОШ № 5 Гурі Маргариті Олексіївні, вважати недійсним.

Втрачений додаток серії АШ № 751220 до свідоцтва про повну загальну освіту серії КХ № 497640, виданий 19 червня 2017 року Боярською ЗОШ № 5 Гурі Маргариті Олексіївні, вважати недійсним.